

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת האזינו - שובה ♦ ג' תשרי תשע"ד ♦ עלון 47

"שכחנו שיש לנו כשר קודש. לא פגוע

ממה שיש לנו רוח הקודש."

(אורח הגוייה א"ע)

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קדוש השם הי"ד

"אשר בך ירוחם יתום" - הרב צחור נועם

שבת "שובה" שאנו מצויים בה, מאותת לנו וקוראת לנו בקול גדול "שובו בנים שובבים" (ירמיה, ג). והמשמעות פשוטה היא לגמרי. הקב"ה ברוב חסדיו ורחמיו עלינו "נושא עון ועובר על פשע", וכאב קורא הוא לבניו – שובו אלי, "ארפא משובותיכם". ואיזה אב לא מכיר בכך שבניו עושים מידי פעם בפעם מעשי שובבות שאינם לרוחו? ועלינו לשאול, מדוע כה קשה עלינו התשובה? מה מונע מאתנו? מה המעכב? במדרש (פסיקתא דרב כהנא כד, יב) נאמר: "א"ר לעזר: בנוהג שבעולם אדם עומד מבזה את חברו ברבים ולאחר זמן הוא מבקש לרצות לו, והוא אומר לו "את מבזה אותי ברבים ומתרצה אותי ביני ובינך, לך והבא אותן האנשים שבזית אותי לפניהם, ואני מתרצה לך". אבל הקב"ה אינו כן, אלא אדם עומד ומחרף ומגדף בשוק והקב"ה אומר לו לעשות תשובה ביני ובינך ואני מקבלך". תהליך התשובה הוא אישי ואינטימי וכדברי הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ב, ב) "יעיד עליו יודע תעלומות". כלומר היסוד הוא שהאדם יחליט לזוז ולפעול שינוי בנפשו. אך הקושי נובע מכך שבעל התשובה שעושה את השינוי נדמה לו שכולם יחשבוהו ל"מוזר הייתי לאחי, ונכרי, לבני אמי" (תהלים ס"ט), ולכן חושש הוא ומעכב את תשובתו. אך הנביא הושע (יד, ב-ג) כבר הנחה אתנו כיצד עלינו לנהוג ובדבר ה' אמר: "שובה, ישראל עד יהוה אלהיך כי כשלת, בעונך. קחו עמכם דברים, ושובו אל-יהוה אמרו אליו, כל-תשא עון וקח טוב, ונשלמה פרים, שפתינו אשר-בך, ירחם יתום". ומה ענין יתום אצל התשובה? שלא יחשוב האדם שעושה תשובה ושינוי בחייו שהוא ישאר לבדו, ומכריו יעזבוהו ויניחוהו לבדו, מובטח הוא מהנביא כדבר ה' – הקב"ה בכבודו ובעצמו יהיה איתו בכל אשר ילך. ובמבט חודר אמיתי, אין שמחה ואושר גדולים מכך שהקב"ה הוא זה המבטיח לאדם שיהא איתו ויגן עליו. בואו יחדיו נפעל בנפשנו פנימה, נעשה תשובה ויחד נרומם את שם ה' בעולם כפי חובתנו בעולמו יתברך באופן הנעלה יותר, המרומם ביותר.

גמר חתימה טובה!

למשפחת כיתה י/3 שלוחה ברכת שבת שלום

הסיפור לשבת – גזלן בעיצומו של יום הכיפורים

סיפר הגאון רבי אליעזר שולביץ זצ"ל, מצעירי תלמידיו של הגאון רבי ישראל סלנטר זצ"ל. באחרית ימיו, נהג רבי ישראל לנסוע לגרמניה, בכדי לפעול שם גדולות ונצורות בקרב הציבור היהודי, מקום בו פגעה ההשכלה באופן הרסני.

שנה אחת, נסעו שניהם - רבי ישראל ותלמידו רבי אליעזר - ועשו את יום הכיפורים בעיר ברלין. בית הכנסת שקבעו בו את תפילתם, מן הגדולים שבעיר היה. דלתותיו הרחבות, נשארו פתוחות בכל משך התפילה, לעבר הגן שהקיף את כל הבנין, כדי להקל על המתענים באויר צח שיחדור לתוכו.

לפני תפילת מנחה - נעילה, הוצרך רבי אליעזר לצאת. כאשר חזר, מצא את הציבור עומד בתפלת העמידה. הוא לא רצה להידחק בין הקהל להגיע למקומו, ולכן נשאר עומד בפתח, והתחיל בתפילת הלחש.

תוך שהוא עומד בתפילתו בעינים עצומות, שומע רבי אליעזר לפתע, כיצד רבי ישראל - רבו לוחש לו באזנו: גזלן! בעיצומו של יום הכיפורים, הנך עומד וגוזל את הרבים! הלא הדלתות פתוחות לטובת הקהל, להתאוורר ולהתרענן, ובעמך בפתח מונע אתה מהם את הטובה!

הבין רבי אליעזר שאסור לו להמשיך כאן בתפילתו, ונאלץ לזוז ממקומו באמצע תפילת העמידה, לאחת מפינות בית הכנסת.

עד כדי כך, הגיע גודל דקדוקו של רבי ישראל, בענינים שבין אדם לחברו!

(שאל אביך ויגדך, חלק א', עמוד נ)

משנת - הראי"ה זצ"ל

יערף כמטר לקחי [לב, ב].

"אמר ר' יוחנן מפני שיורדין בגבורה" [תענית ב.], וכן בזוהר [בראשית דף לב]: "שיורדים מסטרא דגבורה". השפע היורד ממרום, מצד חסד הבורא יתברך הוא מוכן לרדת באופן שיהיה גמור בענינו, שיוכל האדם ליהנות ממנו מיד, כענין המן שהיה גמור ומוכן להנאתו. אך מדת הגבורה פועלת היא הרבה עכובים וצמצומים, באופן שיהיה צריך הרבה מדריגות, עד שיבוא לכלל הנאה ע"י עבודת האדם. וכן הוא גם בשלמות הרוחנית, שהשפע היורד מן השמים ע"י קדושת התורה לשלמות הרוחנית, היה ראוי שירד באופן גמור, עד שיהיה האדם מוכן על ידו לשלמותו בלא עבודה וטורח, אבל מצד מדת הגבורה נתגלו הענינים במלבושים ומסכים, עד שהאדם צריך לעבדה ולשמרה, ברמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה, ואך אז יקבל שלימותו. וע"כ נמשל שפע התורה לגשמים - "יערף כמטר לקחי"

[מין הראי"ה, 'עולת ראי'ה' א' עמ' ער].

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד

יו"ל ע"י כיתה 3/ ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות